

jeg behøver blot at nævne Navnet Pinstrup, og alle her i Landet er paa det rene med, hvad loyal Opposition fra Venstres Side betyder. Men vi tager ingen Fortrydelse deraf, vi har ingen Skade taget af den Opposition, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup og hans Folk har drevet overfor os i en vanskelig Tid, saa vanskelig som nogen for det danske Folk. Vi vil ikke gøre det alene af den Grund, at vi er fuldkommen paa det rene med, at intet Parti, heller ingen Partigruppe i Øjeblikket er saaledes stillet her i Danmark, at det eller den er i Stand til at redde Danmark ud over Vanskelighederne alene. Det lader sig nemlig ikke gøre at stille sig paa det Standpunkt, at den ene Part her stiller Forslagene og gennemfører dem, og den anden Part stiller sig som Opposition, kritiserer dem og søger at vække den størst mulige Mistillid ude i Befolkningen, saa lader Spørgsmaalet sig ikke løse. Det er det, de Herrer har gjort overfor os, men vi vil ikke øve Gengæld her.

Det Samarbejde, som jeg mener til en vis Grad maa finde Sted, skal finde Sted alene paa det økonomiske Omraade, der trænges ikke nu til noget Samarbejde paa andre Spørgsmaal. Ikke paa det nationale Spørgsmaal, det er løst, og det er løst paa en for Danmark meget heldig og god Maade, det er løst paa en saadan Maade, at vi nu kan have Haab om, at den Grænse, som er sat mellem Danmark og Tyskland, kan blive en varig Grænse. Spørgsmaalet er løst saaledes, at der er Danske paa den sydlige Side af Grænsen, og der er Tyske paa den nordlige Side af Grænsen, men det Forhold lod sig ikke ændre, og det lader sig heller ikke ændre i Fremtiden, uden forsaavidt som det Mindretal, der er, hvad enten det er paa den ene eller den anden Side af Grænsen, gaar op i det Folk, som det bor iblandt. En Repræsentant for det Mindretal, som befinder sig Nord for Grænsen, havde forleden Ordet her i Tinget. Han talte meget smukt og forstandigt om sit Folks Stilling, men han sagde ogsaa noget, som vi fra vor Side ikke vil lade uimodsagt. Han sagde, at han maatte kræve en Revision af Grænsen. Det maa vi modsætte os. Socialdemokraterne vil yde det tyske Mindretal Nord for Grænsen al mulig Støtte i dets kulturelle Selvhævdelse, men vi vil ikke yde det nogen Art af Støtte til at faa Grænsen flyttet Nord paa, det kan dette Mindretal ikke vente Socialdemokratiets Støtte til. Men man kan heller ikke vente Socialdemokratiets Støtte til en Flyt-

ning af Grænsen Syd paa. Det er nu Socialdemokratiets Opgave at bidrage af yderste Evne til, at Grænsen, som nu er sat, kan blive en varig Grænse, og at de to Folk tager sig noget nyttigere for i Forholdet til hinanden end at gøre Forsøg paa at rokke ved den Grænse, der er sat, og som, alle Forhold taget i Betragtning, er den bedst mulige, den eneste mulige Grænse.

Altsaa paa det Omraade trænges der ikke til noget Samarbejde, der trænger Regeringen ikke til vor Støtte, og vi ikke til dens, men Regeringen trænger til vor Støtte, og hele det danske Folk trænger til Samdrægtighed, naar det økonomiske Spørgsmaal udadtil skal løses. At Danmark her staar overfor en Katastrofe, er uomtvisteligt, og den, som ikke forstaar det og ikke vil se det, han fortjener ikke at have nogen førende Stilling indenfor Rigets Grænser. Derfor nytter det ikke, som jeg allerede har sagt, at den ene Halvdel af Befolkningen stiller sig paa et modvilligt Standpunkt og den anden Halvdel idelig præker Fare. Kan vi ikke naa til en fælles Erkendelse her, er der intet, som nytter. Spørgsmaalet er: kan Katastrofen afværiges? Jeg vil foreløbig besvare Spørgsmaalet med ja. Jeg vil tro det, jeg vil haabe det, men jeg vil straks sige, at jeg tror ikke, det lader sig gøre uden meget stor Vanskelighed, det lader sig ikke gøre uden Resignation i alle Dele af Befolkningen, og det lader sig ikke gøre uden Fællesfølelse, uden fælles Arbejde. Det ærede Medlem Hr. Frænkøl sagde i Gaar, at det var mærkværdigt, at man i den danske Rigsdag ikke i højere Grad beskæftigede sig med Historien og drog Lære af de historiske Begivenheder og Livets Oprin. Det var mærkeligt, sagde han, at man i Grundtvigs Land i saa paafaldende Grad saa bort fra Historien, naar Talen var om Spørgsmaal af den Art, vi her beskæftiger os med. Jeg skal nu ikke gaa ind paa nogen historisk Udvikling, men blot nævne som en historisk Kendsgerning, at Danmarks Stilling i økonomisk Henseende nu og for 6—7 Aar siden er af en saa himmelvid Forskellighed, at det er i allerhøjeste Grad nyttigt at foretage en Sammenligning mellem Stillingen den Gang og nu. I 1914 kunde vi ogsaa gøre Underskud paa Handelsbalancen. Vi havde til Tider over Hundrede Millioner Kroners Underbalance aarlig i vort Handels-samkvem med Udlandet, men de voldte os aldrig Vanskelighed. Vor Krone sank ikke af den Grund i Værdi, og det